pani varsti tähele, et roheline olend päevase päikeserikka aja veetis varjulises koopas haigemajas, ainult õhtuti, kui päike madalalt kõrkjatesse loojenes, ilmus ta vesiaeda. Nukk oli nii huvitatud väikesest armsast uustulnukast, et päris ta nime. Väikest kutsuti Maisi-Liiks ja ta oli pärit kõrgemate olendite liigist. Malle põles huvist temaga juttu alustada.

Järgneval õhtul juhtus, et Maisi-Lii ja Malle kõrvuti vesiroosi õislehel istusid. Huviga vaatas Malle endasugust tüdrukut. Maisi-Lii tõstis vahel imestunult rohekad silmad ja vaatles nukku samuti salaja.

Oli iseäranis vaikne ja väga soe õhtu. Uimastavat õielõhna hõljus pilvedena õhus. Päev ja öö kajas lindude sillerdamisest, putukate suminast ja lennupõrinast. Vesiaeda oli kogunenud sooja õhtu tõttu rohkem haigeid, kui muidu. Isegi Sirbsi oli lubatud väheks ajaks vesiaeda. Ta eest hoolitsesid sõbralikult Peedu ja väike ravitsejaõde. Korraga kuuldus veelt õhtuvaikuses imeilus haruldane muusika. Tervemad haiged jooksid vesilehtedel ringi, et näha mängijaid. Need olid noored ritsikad, kes teisel pool ojakaldal kasteheina latvadel istudes hõõrusid omi sära-

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 38